

han kunde ikke komme under Vejr med, hvad det var for et Formaal, han gik og skjulte for ham.

De hilste paa hinanden med et tavst Haandtryk og blev staaende hver paa sin Side af Stien.

„Naa, hvordan gaar det? Der er vel ikke hændt noget Nyt?“ spurgte Emanuel adspredt.

„Aa, et og andet sker der jo altid,“ svarede Væveren; han stod med sine store, blodrøde Hænder samlede foran Brystet og havde stukket Fingerspidserne ind mellem Frakkeærmet og sine sorte Voksdugsmanchetter, mens han saa' ud over Markerne. „Men det er desværre ikke altid af det bedste.“

Emanuel kunde høre paa hans Tone, at han havde en Jobspost at meddele.

„Ja saa,“ sagde han.

„Jeg kan for Resten godt følge med dig et Stykke Vej tilbage, om du synes,“ vedblev Væveren.

„Jeg har ikke saa travlt i Dag.“

„Nu ja — lad os saa gaa da!“

De gik en Stund i Tavshed.

„Det havde jeg saamænd ellers ikke ventet, at jeg skulde træffe dig saa langt fra Hjemmet, Emanuel. Jeg saa' nyssens Kyndløse-Doktorens Vogn age op ad Vejlbys Vej, . . . og jeg véd ikke af, at der er nogen Sygdom der. Hm!“